

Arrest

nr. 302 169 van 23 februari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 4 november 2021, dient op 5 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 11 januari 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 28 maart 2023.

1.3. Op 25 april 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun te zijn. U bent geboren en getogen in het dorp Gula'i, te Ghani Khel Loya, gelegen in het district Shinwari, in de provincie Nangarhar. U woonde hier samen met uw vrouw, twee zonen, uw moeder, vader en uw twee broers. Uw vrouw overleed tijdens de geboorte van uw tweede zoon. U bent een automechanicien van opleiding.

U werd drie maal benaderd door de taliban. De taliban benaderde u een eerste keer in juli of augustus 2017 toen u nog werkte als mecanicien aan de poort naar Pakistan te Torkham. Er werd u gevraagd om informatie te geven over wie er door de poorten van Torkham reed. U stemde hiermee in. Toen u dit thuis aan uw ouders vertelde, adviseerden zij u om deze informatie niet te geven en vroegen zij u het huis te verlaten. U bent dan met uw vrouw naar Basawal gegaan. U hebt daar bij de dochter van uw tante verbleven, dichtbij het huis van I.M. (...), die bij de politie werkte en ook twee broers bij de arbaki had. U ging naar daar omdat het daar veilig was.

Toen de poort in Torkham sloot, vertrokken uw leermeesters naar Pakistan, waar zij ook woonden. U startte vervolgens met werken in het dorp Marko. U werkte hier eerst bij A.A. (...) waar u auto onderdelen verkocht. In maart of april 2019 huurde u een winkel naast A.A. (...), waar u herstellingen aan auto's uitvoerde. U bezocht uw huis in Gula'i eens per maand. Tijdens zo'n thuisbezoek klopten de taliban op de deur en vroegen u een auto te herstellen. U weigerde initieel tot ze u sloegen. Nadat uw ouders u overtuigden, bent u dan toch meegegaan. Ze blinddoekten u onderweg naar de plaats. Toen u aankwam herstelde u een witte diesel auto. Na de herstelling voerden ze u geblinddoekt terug naar huis. Na deze herstelling dacht u dat uw problemen gedaan waren en dat de taliban u niet meer zou benaderen. U verliet Basawal en keerde met uw vrouw terug naar huis in Gula'i. Eén maand later bezocht de taliban u een derde keer. Dit maal hadden ze uw neef F.H. (...) ontvoerd en meegebracht naar uw thuis om u onder druk te zetten. U ging opnieuw mee, maar ditmaal kon u de auto niet herstellen gezien u niet het nodige materiaal bij had. De taliban begreep dit en bracht u geblinddoekt terug naar huis.

De ochtend na dit incident ging u naar uw shop in Marko. Toen u rond de middag op uw gsm keek, zag u dat u veel gemiste oproepen had. Uw moeder belde en zei dat de taliban uw vader had meegenomen. Ze hadden hem ontvoerd omdat er een droneaanval had plaatsgevonden op een auto van de taliban. Hierbij overleed uw buurman. De taliban beschuldigde u ervan een zender in één van de auto's te hebben geplaatst en de overheid te hebben geïnformeerd. Uw moeder zei dat u zich moest verstoppen. U verbleef bij uw vriend Y. (...) in Batikot. Na drie dagen liet de taliban uw vader vrij na tussenkomst van de dorpsoudere B. (...). Uw vader had de taliban beloofd u te overhandigen. Na zijn thuiskomst regelde hij echter uw reis en vertrok u onmiddellijk.

U verliet Afghanistan in het jaar 2020 ergens na Eid al-Fitr (komt overeen met 23 mei 2020) en verklaarde ongeveer negen maanden in Turkije te zijn gebleven, drie maanden in Griekenland en Iran, drie maanden in Servië, drie maanden in Bosnië, één maand in Italië en vervolgens nog ongeveer 20 dagen in Frankrijk. U kwam op 4 november 2021 in België aan, waar u op 5 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische asielinstanties.

Drie tot vier dagen na uw vertrek namen de taliban het huis van uw familie in Gula'i in en vernielden het huis met bommen. Uw familie verhuisde naar het dorp Zakhel in het district Shinwari, in de provincie Nangarhar. U werd hiervan pas na uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geïnformeerd. Nadat de taliban de macht in Afghanistan overnam, beloofden zij iedereen te vergeven en was uw vader niet langer bang. Toen plots ook de neef van uw voormalige buurman, die was omgekomen in de droneaanval, werd vermoord, nam de taliban alsnog wraak op uw familie. In juli 2022 vond er een schietpartij plaats bij uw familie in Zakhel. Uw moeder overleed ter plaatse, uw tante werd in Pakistan behandeld voor haar verwondingen. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS de volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort, een foto van de taskara van uw vrouw, een kopie van de taskara van uw vader, moeder, tante en neef, een incidentenrapport van de taliban van 2/1/1444 (komt overeen met 31 juli 2022) in verband met het schietincident, twee forensische rapporten van het politiecommando van Shinwari met betrekking tot de schietpartij, een ziekenhuisverslag van uw tante van het medisch complex in Shinwari, een ziekenhuisverslag van uw tante vanuit Pakistan, een doorlatingsbewijs van de Pakistaanse autoriteiten voor uw tante, foto's van uw twee zonen en uw jongste broer, foto's van uw overleden moeder, foto's van

uw overleden buurman, foto's van de overleden neef van uw buurman, foto's van uw verwoeste huis, foto's van de beschoten deur en foto's van uw winkel in Marko.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Vooreerst worden enkele vraagtekens geplaatst bij de plausibiliteit van uw verklaringen met betrekking tot de vermeende benaderingen van de taliban. U geeft aan dat de taliban u voor het eerst contacteerden in juli of augustus van het jaar 2017. Op dat moment werkte u nog als leerjongen bij een autobedrijf aan de poort van Torkham, nabij de Pakistaanse grens. De taliban had u gevraagd om informatie te geven over auto's die door de poort reden. Er wordt opgemerkt dat deze verklaring verschilt van de informatie die u hierover bij de Dienst Vreemdelingenzaken gaf (DVZ). Bij de DVZ zei u dat de taliban u vroeg hen te informeren wanneer de grenspolitie haar post verliet (DVZ, CGVS vragenlijst 3.5). Op het CGVS luidt dat anders en moest u naar eigen zeggen plots alle details geven over auto's die door de poort reden (NPO, p. 11). U verklaart vervolgens dat u initieel toestemde deze informatie te geven, u gaf hiervoor ook uw telefoonnummer aan de taliban. Echter na dit te bespreken met uw ouders, hebt u uw simkaart vernietigd en bent u op hun advies ondergedoken in Basawal dichtbij het huis van I.M. (...), een politieagent, die u en uw vrouw zou beschermen (NPO, p. 7, 13). Het is weinig aannemelijk dat uw ouders u zouden hebben geadviseerd dit verzoek van de taliban te weigeren, in het bijzonder gezien jullie woonden in een dorp waarvan u zelf verklaart dat het een "nest van taliban leden" is (NPO, p. 14). Waarom uw familie zou adviseren om uw belofte aan de taliban te verbreken en elders onder te duiken is moeilijk te begrijpen in het licht van de door u geschetste veiligheidscontext in uw dorp. Uw familie zou zichzelf zodoende onnodig in gevaar brengen.

U hebt dan met uw vrouw het huis verlaten richting Basawal en verklaart uw familie vervolgens eens per maand in Gula'i te hebben bezocht (NPO, p. 11). In 2019 ging u bij uw familie op bezoek, toen de taliban u plots kwamen halen voor een herstelling aan een auto (NPO, p. 11). Initieel weigerde u mee te gaan, maar nadat uw ouders u overtuigden, bent u dan toch meegegaan om de herstelling uit te voeren. Deze verklaring, namelijk dat u niet geneigd was om de taliban te helpen, maar uw ouders wel, lijkt strijdig met de reactie van uw ouders na een eerdere vraag om samenwerking. Terwijl uw ouders in 2017 nog meenden dat een samenwerking met de taliban uit den boze was en u absoluut moest onderduiken, overtuigden zij u nu om met de taliban mee te gaan. Dat u zelf, na meer dan een jaar ondergedoken te leven, koos om het verzoek van de taliban in 2019 te weigeren, is bovendien een opmerkelijke keuze die moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw zogezegde angst voor de taliban. Voorts is het merkwaardig dat de taliban langskwamen net toen u in Gula'i op bezoek was. U verbleef op dat moment naar eigen zeggen in Basawal. Dat de taliban u thuis aantroffen op zo'n maandelijks bezoek is opmerkelijk, daar u zich naar eigen zeggen steeds verstopte voor de taliban (NPO, p. 11). U argumenteert dat de taliban steeds informatie kregen wie het dorp bezocht en hiervan goed op de hoogte waren (NPO, p. 13). Echter, mocht u er werkelijk van overtuigd zijn dat uw bezoekjes aan uw ouders niet onopgemerkt bleven, dan is het wel zeer merkwaardig dat u dan toch maandelijks naar Gula'i terugkeerde waar u, na het verbreken van uw belofte om met hen samen te werken, eventuele represailles van de taliban diende te vrezten.

Wat er ook van zij, in 2019 zouden de taliban op de hoogte zijn geraakt van uw aanwezigheid in Gula'i en kwamen zij uw hulp bij de herstelling van een auto afdwingen, een eis waar u op aanraden van uw ouders op inging. Vervolgens verklaart u dat u na dit bezoek dacht dat u veilig was. De taliban had u immers

geslagen en volgens u hadden ze hun wraak genomen. Bijgevolg bracht u uw vrouw terug mee naar huis in Gula'i (NPO, p. 11). U ging ervan uit dat de taliban niet zouden terugkomen (NPO, p. 15). Eerder wordt u echter gevraagd waarom de taliban net u wilde meenemen voor deze herstellingswerken, waarbij u twee redenen aangeeft. Enerzijds had u een vermoeden dat ze met dit bezoek wraak wilden nemen op u omdat u uw woord niet hield in 2017 (NPO, p.14). Echter indien de taliban wraak wilden nemen, hadden zij daar al ruim de tijd voor gehad. Anderzijds vermoedt u dat ze u kwamen halen omdat u de enige mecanicien in het dorp was (NPO, p.14). Dat zou logischerwijs betekenen dat een nieuwe eis tot samenwerking allesbehalve kon worden uitgesloten. De redenering dat u zonder zorgen kon terugkeren naar uw huis in Gula'i is dan ook weinig logisch. Omwille van deze reden worden er ernstige vraagtekens gezet bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Wat betreft de timing van het eerste bezoek thuis wordt overigens nog een tegenstrijdigheid opgemerkt. Er wordt u tijdens uw interview meermaals gevraagd naar de timing van de gevraagde professionele herstellingen. U geeft plots aan dat het besproken eerste bezoek in 2020 plaatsvond in plaats van in 2019. Gevraagd om dat moment dan iets te verduidelijken door het specifieker in de tijd te plaatsen, kan u niets zeggen. Gevraagd of u het kan linken aan de periode van de ramadan in dat jaar, lukt u dat evenmin (NPO, p. 14). Wat betreft tijdsaanduidingen blijft u steeds in het algemeen jaartallen geven. Wanneer u wordt gevraagd een gebeurtenis iets preciezer te plaatsen in de tijd, slaagt u er niet in om meer duidelijkheid te bieden. Dat u niet de minst concrete informatie kan geven welke gebeurtenis wanneer ongeveer in dat jaar heeft plaatsgevonden is opmerkelijk. Dat u in hetzelfde interview twee andere jaartallen geeft voor hetzelfde bezoek is moeilijk te negeren en doet vermoeden dat er weinig waarheid zit in uw verklaringen over dat beweerde bezoek.

Ook uw verdere verklaringen doen verbazen. Drie weken tot een maand na de vraag voor herstellingen zouden de taliban u dan een derde keer hebben benaderd. Dit keer namen ze uw neef, F.H. (...), mee om u onder druk te zetten (NPO, p. 11). Waarom de taliban uw neef meenam om u onder druk te zetten is niet duidelijk (NPO, p. 15). Na het vorige bezoek was u immers, na een tussenkomst van uw ouders, vlot meegekomen en bood u geen weerwerk (NPO, p.11). Na aankomst op de site bleek het bovendien te gaan om een moeilijke herstelling, die u niet kon uitvoeren. De taliban hebben uw advies snel gevolgd en toonden begrip voor het feit dat u de klus niet kon klaren. Het is zeer merkwaardig dat zij u eerst danig onder druk zouden zetten om een herstelling uit te voeren en zelfs uw neef zouden gijzelen, om dan op uw aangeven meteen tot de conclusie te komen dat de herstelling van het voertuig een te moeilijke opgave was. Gezien het schijnbaar grote belang van deze herstelling zou mogen worden verwacht dat de taliban in deze doortastender zouden optreden. Bovendien gaf u aan dat u niet over het materiaal beschikte om de wagen te herstellen (NPO, p.14), wat opnieuw zeer opmerkelijk lijkt. Mochten de taliban daadwerkelijk hebben verwacht dat u een complexe herstelling uitvoerde, dan zouden zij er wellicht ook voor hebben gezorgd dat u het nodige materiaal naar deze plek meenam. Dat de taliban en uzelf dusdanig amateuristisch zouden hebben gehandeld, kan maar moeilijk voor waar worden aangenomen. Bovendien zijn uw verklaringen hieromtrent in strijd met hetgeen u bij de DVZ verklaarde, namelijk dat u die wagen toen gewoon repareerde (vragenlijst van 11 januari 2022, vraag 3.5).

Het vervolg van uw relaas kan evenmin overtuigen. De volgende dag ging u zoals gewoonlijk werken in Marko. Op de middag zag u dat u verschillende gemiste telefoontjes had ontvangen van uw moeder. U belde haar terug en kreeg de boodschap dat de taliban uw vader hadden ontvoerd. In de nacht na de laatste herstelling, die u niet had kunnen uitvoeren, had er een drone aanval plaatsgevonden op één van de auto's (NPO, p. 11). U blijft erg vaag over welke auto het voorwerp van de aanval was. Het zou volgens u kunnen gaan om de auto waarmee u vervoerd werd of om de auto die u moest trachten herstellen (NPO, p. 16). Wat dit betreft, merkt het CGVS op dat u tijdens uw onderhoud bij de DVZ verklaarde dat de aanval gericht was tegen de auto die u daags voordien nog had gerepareerd (vragenlijst van 11 januari 2022, vraag 3.5). In de droneaanval kwam een talib, uw buurman, om het leven (NPO, p. 12). Gezien u in de avond voor de drone aanval met een van deze auto's in aanraking zou zijn gekomen, een gegeven dat u evenwel allerm minst geloofwaardig maakte, beschuldigde de taliban u ervan informatie te hebben doorgegeven aan de overheid, met de drone aanval tot gevolg (NPO, p. 11). Het feit dat de taliban u zou aanwijzen als oorzaak van de droneaanval is erg onwaarschijnlijk. Eerder zei u immers dat er in uw gebied erg veel drones van de overheid rondvlogen (NPO, p. 11). U slaagt er overigens ook niet in meer uitleg over die droneaanval te geven. U zegt enkel te weten dat het gebeurd was en de taliban u hiervan zou beschuldigen (NPO, p. 16). Nochtans had u het bij de DVZ nog over meerdere slachtoffers van deze aanval, namelijk drie Pakistanen en twee Afghanen (vragenlijst van 11 januari 2022, vraag 3.5), en is het opmerkelijk dat u daar nu niets meer over zegt.

De taliban heeft dan de ochtend nadien uw vader gekidnapt in uw plaats. Omwille van de vele overheidscheckpoints nabij Marko, waren zij immers niet in de mogelijkheid om u daar te bereiken (NPO, p. 15). Na die ontvoering, hebt u zich op aanraden van uw moeder verscholen. U dook onder bij Y. (...), een vriend uit Batikot (NPO, p. 11). Eerder gaf u echter aan dat het hele gebied van Batikot onder controle van de taliban stond (NPO, p. 9). Bijgevolg worden er vraagtekens gezet bij het feit dat u onderdook in een door de taliban gecontroleerde regio, in plaats van bijvoorbeeld bij uw zussen in Zakhel (DVZ verklaringen, vraag 17, p. 9), in een gebied dat toen nog onder de controle van de overheid stond en waar veel politie en arbaki aanwezig was (NPO, p. 9) of bijvoorbeeld in Basawal, dichtbij uw vriend I.M. (...), de politieagent, waar u eerder ook onderdook (NPO, p. 11). Na drie dagen werd uw vader plotseling vrijgelaten uit zijn gevangenschap bij de taliban, hetgeen toch zeer onwaarschijnlijk is mochten zij u effectief verdenken van medewerking aan een droneaanval op de taliban. Naar eigen zeggen kwamen zij ook verschillende keren langs in Gula'i om u te zoeken tijdens uw vaders gevangenschap (NPO, p. 18). Gevraagd om een verklaring te geven voor de vrijlating van uw vader, zegt u dat hij met de taliban had afgesproken om u over te leveren. Daarnaast was ook de dorpsoudere B. (...) tussengekomen om uw vader te verdedigen (NPO, p. 16). De reden dat de taliban uw vader zouden kidnappen om hem dan vervolgens, na een vluchtige belofte van diens kant, weer vrij te laten is opnieuw weinig aannemelijk. Indien het zo was dat de taliban per se wraak op u wou nemen na de drone-aanval waarbij (minstens) één van hen om het leven kwam, is het logisch te verwachten dat ze uw vader niet zomaar zouden vrijlaten. Door dat te doen zou de taliban immers hun drukkingsmiddel voor uw overgave volledig kwijt zijn. Door uw vader vrij te laten gaven zij zowel u als uw vader de tijd om het land te ontvluchten, hetgeen u ook onmiddellijk hebt gedaan. Dit lijkt een wel erg onproductieve manier van werken van de taliban en ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens zou uw vader u hebben geholpen met uw vlucht, waarbij hij de bevelen van de taliban in de wind sloeg door u niet aan hen over te leveren. Hij vluchtte echter niet mee, hoewel dat volgens u wel het advies van de dorpsoudere was (NPO, p. 16). Het is opmerkelijk dat uw vader, die de taliban op zeer duidelijke wijze zou hebben misleid, de raad van de dorpsoudere negeerde. Drie of vier dagen na uw vertrek zou uw familie dan zijn verjaagd uit hun huis in Gula'i (NPO, p.5). Het is erg vreemd dat u de verhuis van uw familie van Gula'i naar Zakhel niet vermeldde bij de DVZ. Gevraagd waarom u daar bij de DVZ niets over zei, beweert u dat u hier pas van op de hoogte werd gebracht na uw eerste interview. Gezien de verhuis op dat moment reeds geruime tijd had plaatsgevonden en u regelmatig met uw familie contact houdt, lijkt het allerminst geloofwaardig dat u niet eerder van die verhuis op de hoogte was. Hieruit volgt dat u allerminst duidelijk bent geweest over het wedervaren van uw familieleden na uw vertrek uit het land.

Voorts beweert u nog dat de taliban in juli 2022 opnieuw wraak hebben genomen op uw familie. Twintig dagen na de dood van de neef van uw buurman, van wiens dood u werd beschuldigd, vond er een schietpartij plaats bij uw familie in Zakhel. Welke rol u of uw familie zouden hebben gehad in de dood van die neef is niet duidelijk. De man werd doodgeschoten in een ranger. Omdat de man de neef was van uw bij de drone aanval gedode buur en diens familie u reeds beschuldigd had van dat overlijden, zouden zij in een vlaag van woede wraak hebben genomen en op uw moeder en uw tante hebben geschoten (NPO, p. 17). Opnieuw wordt hier gewezen op de timing van het gebeuren. De droneaanval gebeurde enkele dagen voor uw vertrek na Eid-UI-Fitr in 2020. Vlak na uw vertrek bombardeerde de taliban uw huis, waardoor uw familie naar Zakhel zou zijn verhuisd. Na die verhuis ondernam de taliban niets tot in juli 2022, twintig dagen na de mysterieuze dood van de neef van uw buur. Pas dan zouden zij wraak hebben genomen voor feiten die meer dan twee jaar voordien begonnen waren en dat terwijl uw families rol in de dood van die neef geenszins duidelijk was.

Wat de schietpartij betreft voegt u een incidentenrapport (stuk 13) en twee forensische rapporten (stuk 1) toe van 2/1/1444 (31 juli 2022) van het politiecommando van het Islamitisch Emiraat. Hierin valt te lezen dat er inderdaad een schietpartij zonder bekende dader heeft plaatsgevonden waarin uw moeder overleed en uw tante met verwondingen naar het ziekenhuis werd gebracht. Uw familie heeft een vermoeden dat het de familie van de twee overleden talibs geweest zou kunnen zijn, echter u slaagt er niet in om aannemelijk te maken dat de eerdere bezoeken en bedreigingen van de taliban hebben plaatsgevonden. U voegt eveneens ziekenhuisrapporten toe waarin uw overleden moeder alsook uw tante met haar verwondingen worden vermeld (stukken 10 en 14). Verder legt u ook een doorlatingsbewijs van de Pakistaanse autoriteiten voor uw tante voor. Zij werd overgebracht naar Pakistan voor een behandeling van haar kwetsuren (stuk 15). Dergelijke stukken kunnen slecht uw relaas staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet is gebleken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten relatief en volstaan zij op zich niet om zonder meer geloof te kunnen hechten aan de verklaringen die hieruit voortvloeien.

Naast de verslagen legt u nog een kopie van uw paspoort, een kopie van de taskara van uw vrouw, moeder, vader, neef en tante neer (stukken 2, 5,7, 8, 16, 17). Het door u voorgelegde paspoort en de taskara's doen op geen enkele wijze afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en staven enkel de identiteit van de betrokkenen, die hier niet ter discussie staat. U legt ook foto's neer van uw jongere broer en twee zonen (stukken 3, 4 en 6), deze foto's tonen noch de identiteit van de betrokkenen noch uw banden met hen aan. U legt foto's neer van uw winkel in Marko (stuk 19). Het CGVS betwist niet dat u een shop voor auto herstellingen heeft gehad, maar de foto's zijn niet van die aard dat zij alle verklaringen die hieruit voortvloeien kunnen bewijzen. U legt foto's neer van uw overleden moeder, uw overleden buur en diens neef (stukken 9, 11 en 12). Foto's leveren evenwel geen sluitend bewijs van de identiteit van de overledene, noch van de beweerde context waarin deze persoon om het leven zou zijn gekomen. U legt ook een foto van een beschoten deur en van uw gebombardeerde huis neer (stukken 18 en 20). Ook hier wordt opgemerkt een foto onmogelijk oorzaak, reden en actor van de vernieling kan aantonen, hetgeen er ook weer voor zorgt dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Het geheel aan documenten slaagt er niet in om uw onaannemelijke verklaringen recht te zetten.

Bijgevolg kan u in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren

op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Gula'i, Zakhel, in het district Shinwari en de provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe lijden dat u een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In

artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de

Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering

of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit dit alles dient dan ook besloten te worden dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van de door u afgelegde verklaringen en de door u overlegde stukken, dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging en een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

“Volledig ten onrechte nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker benadrukt dat er een schending is van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker benadrukt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan vreest door de taliban te worden vermoord omdat hij door de taliban gezien wordt als verrader.

Verzoeker wenst zo goed mogelijk te antwoorden op de stellingen van het CGVS in de bestreden beslissing.

Met CGVS stelt als volgt:

“(…)”

Uit informatie van verzoeker (Algemeen Ambtsbericht Afghanistan november 2016) blijkt dat Nangarhar betwist gebied is. Het is (of beter: was op het ogenblik dat verzoeker daar woonde) dus geen taliban-gebied.

‘Nangarhar is door de ligging op de grens met Pakistan een strategische provincie voor zowel de Taliban als de Afghaanse troepen. met als gevolg veel gewapende confrontaties, aanslagen door de Taliban op de ANDSF en gewone burgers. Ook de hoofdstad Jalalabad is geregeld het toneel van aanslagen. Sinds eind 2014 is de veiligheidssituatie verder verslechterd door de opkomst van IS. Dit heeft geleid tot gewapende confrontaties tussen IS en de Taliban en de ANDSF, alsook de inzet van Amerikaanse drones. IS controleert het gebied ten zuiden van Jalalabad in de Nangarhar provincie. specifiek in dorpen in de districten Achin. Deh Bala. Bati Kot, Shinwar, Kot, en Chaparhar. In het district Hisarak, op de districtshoofdstad na. hebben de Taliban het voor het zeggen. Ze heffen bij de bevolking belasting om tegen IS te kunnen vechten. Kegeringsfunctionarissen kunnen alleen met een helikopter de hoofdstad bereiken, met de auto is het te gevaarlijk.’

Dat verklaart waarom verzoeker zich vrij verplaatste, weliswaar met beperkingen (hij probeerde zoveel mogelijk op te letten).

Het CGVS gaat verder:

“(…)”

Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten.

Sommige herinneringen worden sterker, andere zwakker. Verlies en toename van herinneringen is eigen aan hoe het geheugen werkt. Verzoeker verwijst hierbij naar: H.E. Cameron. Refugee Status Determinations and the Limits of Memory, p. 491.

Het CGVS gaat verder:

“(…)”

Verzoeker wenst inderdaad te informeren dat hij de wagen repareerde toen de taliban hem de tweede keer heeft benaderd; doch bij de derde benadering (en laatste) door de taliban heeft verzoeker de taliban niet kunnen helpen.

Het CGVS gaat verder:

“(…)”

Verzoeker wenst evenwel te wijzen op het feit dat. opdat de asielzoeker in staat zou zijn om zijn verhaal te vertellen aan de asielinstanties, dient hij beroep te doen op zijn autobiografisch geheugen. Het autobiografisch geheugen kan hierbij omschreven worden als “memory for a personal event”. Echter, traumatische ervaringen kunnen de “opslag” en de “raadpleging” van dit autobiografisch geheugen verstoren. Zo werden ernstige wijzigingen in het autobiografisch geheugen aangetoond bij personen met depressie (gelinkt aan trauma) of PTSS.

Herinneringen voor traumatische gebeurtenissen zijn opmerkelijk verschillend van normale herinneringen. Zo heeft studie uitgewezen dat wanneer een persoon iets traumatisch ervaart (levensbedreigend of waarbij zijn fysieke integriteit wordt bedreigd of deze van een naaste), de herinneringen van deze ervaring van een andere aard zijn.

(zie: <http://www.medimmigrant.be/uploads/Publicaties/externe%20documenten/CBARAnalysepsy.pdf>)

Het CGVS gaat verder:

“(…)”

Verzoeker wenst hier te antwoorden, verwijzend naar volgend Richtlijn: UKBA, Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility. February' 2012, p. 15:

"Decisions makers must be aware of and take into account the profile of the applicant. This is relevant both in assessing the level of knowledge they can reasonably be expected to have and the effect other factors such as age, gender, social background and underlying medical or psychological factor will have on the applicant's ability to recall certain facts. For example, the more active the applicant claimed to be in a political party, the greater the expectation that they would be able to provide more detailed information.

Any explanation given should then be acknowledged and considered in the overall assessment of internal credibility

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij weinig geschoold is als automecanicien.

Daarnaast wenst hij te benadrukken dat hij moeilijk contact heeft met zijn familie na zijn vertrek.

Het CGVS gaat verder:

"(...)"

Ook hier wenst verzoeker te informeren dat het voor hem, sedert zijn vertrek uit Afghanistan, zeer moeilijk is om allé informatie te bekomen van zijn familie. en dit omwille van allerlei redenen (slechte verbinding, angst voor zijn familie om vrijuit te spreken, ...)

Het CGVS gaat verder:

"(...)"

Verzoeker wenst evenwel te benadrukken dat, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid moet rekening worden gehouden met allé beschikbare bewijzen. Dit betekent dat ook met het schriftelijke bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid. Dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijke bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid: zij moeten het schriftelijke bewijsstuk opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid. zodat het schriftelijke bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling.

In de zaak M.A. I. Zwitserland heeft het Hof het volgende geoordeeld:

"[T]he Court does not agree with the Swiss Government that, merely because some of the documents were copies and on the ground of a generalised allegation that such documents could theoretically have been bought in Iran, the question of whether or not the applicant was able to prove that he would face treatment contrary to Article 3 of the Convention could be decided solely on the basis of the accounts he gave during the two interviews, without having regard to the documents submitted in support. This approach disregards the particular situation of asylum seekers and their special difficulties in providing full proof of the persecution in their home countries The veracity of the applicant's story must therefore also be assessed in the context of the documents submitted. "EHRM, M.A. t. Zwitserland, nr. 52589/13, 18 november 2014, § 62.

Ondergeschikt verwijst verzoeker naar artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, is van oordeel dat de recente gebeurtenissen in Afghanistan de nood aan internationale bescherming van Afghanen hebben vergroot: (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner. Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.) "I am concerned by reports of civilian casualties and human rights abuses, as a result of the fighting in Panjshir valley, as well as the growing hardship caused by the dire humanitarian situation there. Facing deepening humanitarian and economic crisis, the country has entered a new and perilous phase, with many Afghans profoundly concerned for their human rights, particularly women, ethnic and religious communities. Although the Taliban has issued public statements purporting to grant amnesty to former security personnel and civil servants; prohibiting house-to-house searches; and assuring women's rights under Islamic law. information that we have cross-checked to the extent possible, and which we assess to be well-founded, indicates that practice on the ground has often contradicted these stated commitments. Importantly, and in contradiction to assurances that the Taliban would uphold women's rights, over the past three weeks women have instead been progressively excluded from the public sphere. In many areas, they are prohibited from appearing in public spaces without a male chaperone. In numerous professional sectors women face increasing restrictions. Taliban representatives have limited girls' access to education, with girls over 12 prohibited from attending school in several locations. The Taliban have dismantled many Departments of Women's Affairs across Afghanistan, taking over their offices and equipment, and gaining access to sensitive files and threatening their personnel. Women's civil society groups have been accused of lewdness and spreading anti-Islamic ideas in the communities. Women have been in some instances instructed to stay in their homes, purportedly for their own safety, because Taliban forces were "not trained to deal with women". (United Nations Human Rights Office of the High Commissioner, Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.)

Voorts blijkt uit verschillende rapporten dat er dodelijk geweld wordt gebruikt. Alsook willekeurige arrestaties, illegale detentie en slechte gevangenisomstandigheden: "On 7 September, two men were shot and killed, and seven others wounded during a protest in Herat. That same day in Kabul, reports indicate that protestors were beaten, and that several women and up to 15 journalists were detained. On 8 September, during a protest in Kabul, the Taliban detained at least five journalists and severely beat two of them for several hours.

Sinds de machtsovername van de Taliban is de toegang tot gezondheidszorg sterk beperkt.

Allé voorzorgsmaatregelen in verband met COVID-19 zijn weggevallen. De wereldgezondheidsorganisatie (WHO) stelt dat de gezondheidszorg in Afghanistan dringend aangepakt en beschermd moet worden: "Only 17% of all Sehatmandi health facilities are now' fully functional. This breakdown in health services is having a rippling effect on the availability of basic and essential health care, as well as on emergency response, polio eradication, and COVID-19 vaccination efforts. Nine of 37 COVID-19 hospitals have already closed, and all aspects of the COVID-19 response have dropped, including surveillance, testing, and vaccination. Prior to August this year, 2.2 million people had been vaccinated against COVID-19. In recent weeks, vaccination rates have decreased rapidly while 1.8 million COVID-19 vaccine doses in country remain unused." WHO, Statement van Dr. Tedros Adhanom Ghebreyesus. Director-General of the World Health Organization, and Dr. Ahmed Ai-Mandhari. WHO Regional Director for the Eastern Mediterranean on their visit to Kabul, 22 September 2021, beschikbaar op: <https://www.who.int/news/item/22-09-2021-acute-health-needs-in-afghanistan-must-be-urgently-addressed-and-health-gains-protected>.

De United Nations Office for the Coordination of Humanitarian Affairs (OCHA) meldt dezelfde problemen: "Most public health facilities and hospitals are reportedly running short of medication and other basic supplies. The situation in Uruzgan province is reportedly particularly dire with medical staff including doctors who have not been paid for months quitting. Currently, other health facilities supported by NGOs such as the Mirwais hospital in Kandahar province and Bost hospital in Lashkargah city in Hilmand province continue to function but are overstretched and facing an increasing number of patients from rural areas." OCHA, Afghanistan: Weekly Humanitarian Update (30 augustus - 5 September 2021), 13 September 2021, beschikbaar op: https://www.humanitarianresponse.info/sites/www.humanitarianresponse.info/files/documents/files/afghanistan_humanitarian_weekly_5_sep.pdf.

Bij allé voorgaande beperkingen baseert de Taliban zich op de strikte interpretatie van de sharia: "The Taliban have also brought back the ministry for promotion of virtue and prevention of vice, a notorious enforcement body that was one of the most hated institutions when they last controlled Afghanistan. Its main function was to police the Taliban's extreme interpretation of Islamic law" The Guardian. "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 September 2021, beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistans-new-government/>

CMP=Share_AndroidApp_Other.

Eveneens wenst verzoeker te verwijzen naar volgend artikel: n "In his first statement since the Taliban seized power last month, (supreme leader) Akhundzada said Afghanistan's new rulers were committed to all international laws, treaties and commitments not in conflict with Islamic law. In the future, all matters of governance and life in Afghanistan will be regulated by the laws of the holy sharia". The Guardian. "Taliban name all-male Afghan cabinet including minister wanted by FBI, 7 September 2021, beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2021/sep/07/taliban-name-afghanistans-new-government/>

CMP=Share_AndroidApp_Other

De UN High Commissioner for Human Rights, Michelle Bachelet, concludeert: "All Afghans are entitled to fundamental rights and freedoms. Moreover, Afghan women and girls have equal rights to men and boys. Their access to all basic services, including education, as well as their active and meaningful participation in all spheres of public, economic, social and political life, is essential for the development of Afghanistan, and the United Nations will maintain the utmost vigilance in this respect." United Nations Human Rights Office of the High Commissioner. Oral update on the situation of human rights in Afghanistan, beschikbaar op <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=27445&LangID=E>.

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind. (zie ook Nansen refugee: Volgend verzoek Machtsovername Taliban)

Op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid: "that the Taliban regarded the war in Afghanistan as over and. Contrary to their actions in the 1990s, vowed no reprisals against former enemies and adversaries going and Fear Persist, forward." (The New York Times, Taliban Promise Peace, but Doubt 18 August 2021. beschikbaar op: <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>.)

Het CGVS stelt als volgt:

"(...)."

Verzoeker wenst evenwel te antwoorden dat de UNHCR Guidance note dateert van 9 februari 2022. UNHCR verwijst in de Guidance note enkel naar landeninformatie in verband met rapporten over wijdverspreide mensenrechtenschendingen, deze landeninformatie dateert van September tot december 2021. De EUAA Country' Guidance dateert van 22 april 2022. Het Asielagentschap stelt dat de landeninformatie waarnaar verwezen wordt betrekking heeft op gebeurtenissen die voor 8 december 2021 hebben plaatsgevonden in Afghanistan. In principe bevatten de richtlijnen van UNHCR en het Europees

Asielagentschap dus een juridische analyse van landeninformatie over eenzelfde periode. Alhoewel de EU Country Guidance twee maanden later is gepubliceerd, bevat het geen analyse van recentere informatie dan die door UNHCR werd geanalyseerd. Bovendien zijn er enkele kanttekeningen te plaatsen bij hoe recent de informatie is waarop het Europees Asielagentschap zijn analyse baseert. Zoals reeds eerder vermeld, bevat de EUAA Country Guidance van april 2022 een grichte update van de richtlijnen en wordt er gefocust op significante veranderingen tijdens de eerste maanden na de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2021. Het gevolg is dat bepaalde richtlijnen nog van november 2021 of zelfs van december 2020 dateren en dus een analyse bevatten van oudere landeninformatie van vóór de machtsovername door de Taliban. De datum van 8 december 2021 ziet dan ook op het einde van de onderzoeksperiode die ten grondslag lag aan het meest recente rapport van het Europees Asielagentschap over Afghanistan, namelijk de EUAA Country Focus van januari 2022. De analyse is echter niet enkel op dit rapport gebaseerd, maar ook op oudere landeninformatie rapporten van het Europees Asielagentschap. Het is van belang om bij elk risicoprofiel de onderliggende landeninformatie in de EUAA rapporten op te zoeken en na te gaan hoe recent de informatie in deze rapporten precies is. Bijvoorbeeld, de analyse met betrekking tot de nood aan subsidiaire bescherming in de EUAA Country Guidance van april 2022, zeer relevant gezien het standpunt van UNHCR, is gebaseerd op hoofdstuk 3 van de EUAA Country Focus van januari 2022. Dit hoofdstuk bevat voornamelijk informatie van september en oktober 2021. uitzonderlijk wordt er verwezen naar informatie van (begin) november 2021. De conclusie van het Europees Asielagentschap dat op het moment van schrijven van de EUAA Country Guidance het niveau van willekeurig geweld significant lager is bevonden dan voor de machtsovername van de Taliban, is dan ook op oudere landeninformatie gebaseerd dan men op een eerste oogopslag zou denken (gebrekkige transparantie). Gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan is het gebruik van actuele informatie des te belangrijker. Om deze reden kan er niet te veel gewicht worden toegekend aan de conclusie dat het niveau van willekeurig geweld significant lager is geworden. Belangrijker is het om de nuancering in aanmerking te nemen die het Europees Asielagentschap zelf aanbrengt. Nevertheless, the future risk of indiscriminate violence in any part of the country, should always be based on the most recent information concerning the dynamics in the particular area as well as the country' as a whole. Limitations with regard to reliable reporting from the country should also be taken into account. (EUAA Country guidance, p. 130 en Nansen note 2-2022 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers) De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

3.2. Verweerder legt op 8 januari 2024 een aanvullende nota neer (rechtspiegingsdossier, stuk 10) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding naar de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventueel bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen

te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban doordat hij door de taliban beschuldigd werd van het plaatsen van een zender in een auto van de taliban en van het informeren van de overheid waarna een droneaanval had plaatsgevonden op de auto waarbij zijn buurman, een talib, overleed. Verzoeker verklaart dat omwille van dit incident de taliban hem kwam zoeken, zijn vader meenam, zijn vader drie dagen later vrijgelaten werd nadat hij beloofd had verzoeker te overhandigen en hij bij thuiskomst het vertrek van verzoeker regelde. Na het vertrek van verzoeker, werd het huis van de familie van verzoeker vernield door de taliban en verhuisden zij naar Zakhel. Een neef van de bij de droneaanval omgekomen buurman van verzoeker werd vermoord en de taliban nam alsnog wraak op de familie, waarbij een schietpartij plaatsvond in juli 2022 bij de familie van verzoeker in Zakhel en zijn moeder ter plaatse overleed en zijn tante werd verwond.

4.5.1.1. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

- i) vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de plausibiliteit van de verklaringen met betrekking tot de vermeende benaderingen van de taliban in juli of augustus 2017 toen verzoeker nabij de poort van Torkham werkte;
- ii) de verklaring dat zijn ouders hem overtuigden toen de taliban in 2019 hem kwamen halen voor een herstelling bij het huis van zijn familie, tegenstrijdig is met de reactie van de ouders bij de vraag tot samenwerking in het kader van zijn werk bij de poort van Torkham;
- iii) de eigen keuze van verzoeker om het verzoek tot samenwerking met de taliban in 2019 te weigeren niet in overeenstemming is met zijn angst voor de taliban;
- iv) het opmerkelijk is dat de taliban net langskwam toen verzoeker bij het huis van de familie in G. op bezoek was daar hij op dat moment in B. verbleef, dat het opmerkelijk is dat de taliban hem thuis aantrof tijdens zo'n maandelijks bezoek in G. daar verzoeker verklaarde zich steeds te verstoppen voor de taliban, dat hij verklaarde dat de taliban goed op de hoogte was wie het dorp bezocht en dat indien verzoeker overtuigd was dat zijn bezoeken in G. niet onopgemerkt bleven, het merkwaardig is dat hij er maandelijks terugkeerde waar hij represailles van de taliban vreesde na het verbreken van de belofte tot samenwerken;
- v) verzoeker na een eerste vraag tot samenwerking in 2019 en het hem meenemen, dacht dat hij veilig was en zijn vrouw terug meenam naar G, dat hij ervan uitging dat de taliban niet zou terugkomen, dat hij meent dat ze ofwel hem meenamen voor herstellingswerken om wraak te nemen om zijn woord niet te houden in 2017, dat de taliban echter al geruime tijd had voor wraak, ofwel dat hij de enige mecaniciens in het dorp was, dat dit zou betekenen dat een nieuwe eis tot samenwerking allesbehalve kon worden uitgesloten, waardoor een terugkeer naar G. weinig logisch is;
- vi) er een tegenstrijdigheid voorkomt in zijn verklaringen over de timing van het eerste bezoek met de vraag voor herstellingen en hij wat betreft tijdsaanduidingen steeds in het algemeen jaartallen blijft geven;
- vii) het niet duidelijk is waarom de taliban de neef van verzoeker meenamen om hem onder druk te zetten;
- viii) het opmerkelijk is dat de taliban verzoeker eerst danig onder druk zet om een herstelling uit te voeren en hierbij zijn neef gijzelt, om dan op zijn aangeven meteen te concluderen dat de opdracht te moeilijk was;
- ix) de verklaringen van verzoeker omtrent het niet kunnen repareren van het voertuig in strijd zijn met diens verklaringen bij de DVZ;
- x) verzoeker vaag blijft over welke auto het voorwerp was van de droneaanval;
- xi) de taliban verzoeker zou aanwijzen als oorzaak van de droneaanval onwaarschijnlijk is daar verzoeker verklaarde dat in zijn gebied veel drones van de overheid rondvlogen;
- xii) verzoeker er niet in slaagt meer uitleg te geven over de droneaanval, terwijl de verklaringen op DVZ in dit verband uitgebreider waren;
- xiii) er vraagtekens kunnen worden geplaatst bij het onderduiken door verzoeker in een door de taliban gecontroleerde regio in plaats van bijvoorbeeld bij de zussen in Zakhel, een gebied dat toen nog onder controle van de overheid stond of in Basawal, dichtbij een vriend/politieagent, waar hij eerder onderdook;
- xiv) het onwaarschijnlijk is dat de taliban zijn vader na drie dagen vrijlaten indien zij verzoeker effectief verdenken van medewerking aan een droneaanval op de taliban, dat door de vader van verzoeker vrij te laten zij verzoeker en diens vader de tijd gaven om het land te ontvluchten, wat een erg onproductieve manier van werken van de taliban lijkt en de geloofwaardigheid verder ondermijnt;
- xv) het opmerkelijk is dat de vader van verzoeker, die de taliban had misleid, niet mee vluchtte, en dit tegen het advies van de dorpsoudere in;

xvi) het opmerkelijk is dat verzoeker de verhuis naar Zakhel door zijn familie niet vermeldt bij de DVZ, dat de stelling dat hij pas op de hoogte werd gebracht na het interview bij de DVZ, allerm minst geloofwaardig lijkt daar de verhuis op dat moment reeds geruime tijd had plaatsgevonden en verzoeker regelmatig contact met zijn familie had, dat hij niet duidelijk is over het wedervaren van zijn familie na zijn vertrek;

xvii) de taliban opnieuw wraak heeft genomen op zijn familie in juli 2022 naar aanleiding van de dood van de neef van de voormalig buurman, van wiens dood verzoeker werd beschuldigd, maar verzoeker niet verduidelijkt welke rol hij of de familie zou hebben gehad in de dood van de voornoemde neef;

xviii) de stukken die betrekking hebben op het incident in juli 2022 slechts het relaas kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet is gebleken, dat de documenten op zich niet volstaan om zonder meer geloof te hechten aan de verklaringen die hieruit voortvloeien;

xix) de kopieën van zijn paspoort en de taskara van verschillende familieleden, geen afbreuk doen aan voormelde vaststellingen, er niet betwist wordt dat verzoeker een shop voor auto herstellingen had, maar foto's niet van die aard zijn dat ze alle verklaringen die hieruit voortvloeien kunnen bewijzen, dat de foto's van de overleden moeder, overleden buur en diens neef geen sluitend bewijs leveren van de overledene, noch van de beweerde context waarin deze persoon om het leven zou zijn gekomen, dat de foto van een beschoten deur en gebombardeerd huis onmogelijk oorzaak, reden en actor kan aantonen, zodat niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de verklaringen;

xx) in hoofde van verzoeker niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging omwille van problemen met de taliban;

xxi) en dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het verwijzen naar zijn ongeschoold profiel, het bevestigen van zijn verklaringen, het wijzen op het moeilijke contact met zijn familie in Afghanistan en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris. Dit vormt echter bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

4.5.1.2. Betreffende de vaststellingen in de punten i) tot en met iv) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat uit informatie, meer bepaald het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van 2016, blijkt dat Nangarhar betwist gebied is of beter nog was op het ogenblik dat hij daar woonde en aldus geen taliban-gebied, dat dit verklaart waarom hij zich vrij verplaatste, weliswaar met beperkingen waarbij hij probeerde zoveel mogelijk op te letten.

Vooreerst stelt de Raad vast dat het niet duidelijk is welk motief verzoeker met deze kritiek wenst te betwisten.

Gelet op het evolutief karakter van de veiligheidssituatie in Afghanistan de jaren voor de machtsovername in augustus 2021, kan verzoeker voorts bezwaarlijk verwijzen naar een ambtsbericht van november 2016 in zoverre hij wenst aannemelijk te maken dat zijn dorp G. in 2019, het moment waarover het motief in punt iv) handelt, geen taliban-gebied was. Bovendien, en in zoverre hij met zijn betoog ook kritiek zou wensen te uiten op het motief dat het weinig aannemelijk is dat zijn ouders hem geadviseerd zouden hebben in juli/augustus 2017 om het verzoek van de taliban te weigeren, daar zij woonden in een dorp dat een 'nest van de taliban' was en het adviseren de belofte aan de taliban te verbreken moeilijk te begrijpen is in het licht van de veiligheidssituatie in het dorp, gaat hij er aan voorbij dat deze motieven over het feit dat het dorp G. een 'nest van de taliban' was en betreffende de veiligheidssituatie in zijn dorp, gebaseerd zijn op zijn eigen verklaringen omtrent de veiligheidssituatie in zijn dorp. Door met een

verwijzing naar algemene informatie uit november 2016 nu te laten uitschijnen dat zijn dorp G. geen taliban-gebied is, maar betwist gebied, ondermijnt hij enkel zijn eigen verklaringen. Bovendien, zelfs indien kan aangenomen worden dat in zijn dorp in 2017 en 2019 sprake is van betwist gebied en niet van taliban-gebied, slaagt verzoeker er met zijn betoog – dat het feit Nangarhar betwist gebied doch geen taliban-gebied is en dat verklaart waarom hij zich vrij verplaatste weliswaar met beperkingen, dat hij zoveel mogelijk probeerde op te letten – niet in de motieven dat het opmerkelijk is dat de taliban net langskwamen toen verzoeker bij het huis van de familie in G. op bezoek was daar hij op dat moment in B. verbleef, dat het opmerkelijk is dat de taliban hem thuis aantreffen tijdens zo'n maandelijks bezoek in G. daar verzoeker verklaarde zich steeds te verstoppen voor de taliban, dat hij verklaarde dat de taliban goed op de hoogte waren wie het dorp bezocht en dat indien verzoeker overtuigd was dat zijn bezoeken in G. niet onopgemerkt bleven, het merkwaardig is dat hij er maandelijks terugkeerde waar hij represailles van de taliban vreesde na het verbreken van de belofte tot samenwerken, te weerleggen of ontcrachten. Het zich min of meer vrij verplaatsen omwille van het feit dat Nangarhar betwist gebied, en geen taliban-gebied is, strookt niet met het door verzoeker naar voren gebracht asielaas waarbij hij aangaf dat hij, toen hij in 2019 eens per maand naar huis ging (in G.), hij zich verstopte voor de taliban.

4.5.1.3. Betreffende de vaststellingen in punt vi) en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, betoogt verzoeker, onder verwijzing naar H.E. Cameron, *Refugee Status Determinations and the Limits of Memory*, dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal, kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten, dat sommige herinneringen sterker worden, andere zwakker, dat verlies en toename van herinneringen eigen is aan hoe het geheugen werkt.

Verzoeker overtuigt niet. Dit theoretisch en algemeen betoog omtrent de werking van het geheugen alsook het lange tijdsverloop verschoont immers niet het feit dat hij tegenstrijdige en uitermate vage verklaringen aflegde over elementen die essentieel zijn in zijn vluchtrelaas en de kern uitmaken van zijn vrees. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om coherente, aannemelijke en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen reeds enige tijd geleden plaatsgevonden. De vastgestelde tegenstrijdigheid en de vaagheden betreffende de timing hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen alsook in staat is deze meer concreet te duiden in de tijd. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt niet dat hij geheugenproblemen kent en dat deze hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker was tijdens het persoonlijk onderhoud immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij brengt evenmin een medisch attest noch enig ander begin van bewijs bij dat aantoonde dat hij daadwerkelijk moeilijkheden zou kennen om zich bepaalde feiten op consistente wijze te herinneren.

4.5.1.4. Aangaande de overwegingen in de punten vii) tot en met ix) en de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing, stelt verzoeker dat hij inderdaad wenst te informeren dat hij de wagen repareerde toen de taliban hem de tweede keer heeft benaderd, doch bij de derde en laatste benadering door de taliban hij hen niet heeft kunnen helpen.

Met dit betoog herhaalt verzoeker zijn verklaringen zoals naar voren gebracht tijdens het interview op het CGVS, doch weerlegt zij hiermee geenszins de vaststelling “*Drie weken tot een maand na de vraag voor herstellingen zouden de taliban u dan een derde keer hebben benaderd. (...) Na aankomst op de site bleek het bovendien te gaan om een moeilijke herstelling, die u niet kon uitvoeren. De taliban hebben uw advies snel gevolgd en toonden begrip voor het feit dat u de klus niet kon klaren. (...) Bovendien zijn uw verklaringen hieromtrent in strijd met hetgeen u bij de DVZ verklaarde, namelijk dat u die wagen toen gewoon repareerde (vragenlijst van 11 januari 2022, vraag 3.5).*” De Raad benadrukt in dit verband dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, waarbij aldus wordt overgegaan tot het bevestigen van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring, geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid te vergoelijken of te herstellen.

4.5.1.5. Met betrekking tot de overwegingen in punten x) tot en met xii) en de motivering hieromtrent van het CGVS, stelt verzoeker dat zij wenst te wijzen op het feit dat, opdat de asielzoeker in staat zou zijn om zijn verhaal te vertellen aan de asielinstanties, hij beroep dient te doen om zijn autobiografisch geheugen, dat dit kan omschreven worden als “*memory fora personal event*”, dat echter traumatische ervaringen de “opslag” en de “raadpleging” van dit autobiografisch geheugen kunnen verstoren, dat ernstige wijzigingen in het autobiografisch geheugen aangetoond werden bij personen met depressie (gelinkt aan trauma) of PTSS, dat herinneringen voor traumatische gebeurtenissen opmerkelijk verschillend zijn van normale herinneringen, dat een studie heeft uitgewezen dat wanneer een persoon iets traumatisch ervaart (levensbedreigend of waarbij zijn fysieke integriteit wordt bedreigd of deze van een naaste), de herinneringen van deze ervaring van een andere aard zijn.

Vooreerst moet de Raad beklemtonen dat *in casu* geen stukken voorliggen ter staving van enige geheugenproblemen wegens een trauma of psychologische problemen waarmee een invloed ervan op verzoekers verklaringen wordt aangetoond. Bovendien wordt aangestipt dat verzoeker bij de DVZ geen gewag heeft gemaakt van geheugenproblemen of mentale problemen en dat hij evenmin in de vragenlijst “bijzondere procedurele noden” gewag maakte van gezondheidsproblemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ van 11 januari 2022). Ook ter gelegenheid van onderhavige procedure toont verzoeker niet aan dat zijn cognitieve geheugen dermate zou zijn aangetast door trauma of psychologische problemen waardoor hij niet in staat was bij het CGVS om een coherent en consistent asielrelaas naar voor te brengen. Verzoeker brengt hiertoe geen medische attesten of andere bewijsstukken bij.

Daarnaast herhaalt de Raad dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij in staat is om coherente, aannemelijke en duidelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Verzoeker slaagt er met het louter citeren uit algemene informatie betreffende het geheugen en het vermogen van een persoon om herinneringen betreffende traumatische gebeurtenissen vast te leggen, vast te houden en terug op te roepen niet in om de hiaten, omissies en vaagheden in zijn verklaringen bij het CGVS te weerleggen of te verklaren. De vastgestelde hiaten, omissies en vaagheden behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen en ook in staat is meer duiding te geven bij de gebeurtenissen. Er kan, het weze herhaald, verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor een verzoeker om internationale bescherming daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

4.5.1.6. Voorts wijst verzoeker op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de overwegingen xiii) tot en met xvi) en wenst zij te antwoorden, verwijzend naar de richtlijn van UKBA, *Asylum Instructions, Considering Asylum claims and Assessing Credibility* van februari 2012, dat hij weinig geschoold is als automechanicien. Daarnaast wenst hij ook te benadrukken dat hij moeilijk contact heeft met zijn familie na zijn vertrek.

Door in zijn verzoekschrift naar algemene informatie te verwijzen waarin gewezen wordt op het belang van het profiel van de verzoeker om internationale bescherming voor de beoordeling van diens geloofwaardigheid en te benadrukken dat hij weinig geschoold is als automechanicien, toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat, en op welke wijze, zijn scholingsgraad van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing en kan hij de analyse van de adjunct-commissaris dan ook niet in een ander daglicht stellen.

Een loutere verwijzing naar een weinig geschoold profiel kan niet worden aangenomen ter verschoning van zijn ongeloofwaardige verklaringen inzake zijn vluchtrelaas. Immers valt niet in te zien hoe zijn weinig geschoold profiel als mechanic hem zou verhinderen duidelijke, gedetailleerde en coherente verklaringen af te leggen over zijn eigen leven en de gebeurtenissen die volgens verzoeker de aanleiding waren van zijn vertrek uit Afghanistan en de gebeurtenissen van na zijn vertrek die er uit voortvloeien. Een beperkte scholing houdt niet in dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast – minstens wordt dit niet aangetoond – of verzoeker zou verhinderen zijn leefwereld en eigen ervaringen uiteen te zetten.

De Raad wijst er nog op dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de protection officer van het CGVS eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

Verzoeker stelt nog dat hij moeilijk contact heeft met zijn familie na zijn vertrek, doch ontkent niet dat er contact was met de familie na zijn vertrek. Door enkel te wijzen op moeilijke contacten weerlegt hij geenszins de motieven dat het opmerkelijk is dat hij de verhuis naar Zakhel door zijn familie niet vermeldt bij de DVZ, dat de stelling dat verzoeker pas op de hoogte werd gebracht na het interview bij de DVZ, allerm minst geloofwaardig lijkt daar de verhuis op dat moment reeds geruime tijd had plaatsgevonden en verzoeker regelmatig contact met zijn familie had, dat hij niet duidelijk is over het wedervaren van zijn familie na zijn vertrek. Bovendien, zelf indien kan aangenomen worden dat hij van de verhuis naar Zakhel door zijn familie niet op de hoogte was op het ogenblik van het interview bij de DVZ, stelt de Raad vast dat de overige overwegingen opgesomd in punt 4.5.1.1. en de omstandige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing, voldoende determinerend zijn om de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt, te schragen.

4.5.1.7. Betreffende de vaststellingen in punt xvii) en de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing, betoogt verzoeker dat hij ook hier wenst te informeren dat het voor hem, sedert zijn vertrek uit Afghanistan, zeer moeilijk is om alle informatie te bekomen van zijn familie, en dit omwille van allerlei redenen, zoals slechts verbinding en angst van zijn familie om vrijuit te spreken, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeker niet betwist dat hij contact heeft met zijn familie na zijn vertrek uit Afghanistan. Bovendien wordt niet gewezen op de gebrekkige kennis en/of het niet beschikken van alle informatie omtrent de gebeurtenis in juli 2022. Er wordt immers niet tegenworpen dat verzoeker geen verduidelijking verschaft over de rol van hem of zijn familie bij de dood van de neef van de buurman, doch wordt enkel opgemerkt dat de rol van verzoeker of zijn familie bij de dood van de neef van de buurman, van wiens dood verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan beschuldigd werd, niet duidelijk is. Wel worden vraagtekens geplaatst bij de timing van dit gebeuren daar de droneaanval, waarbij de buurman van verzoeker om het leven kwam, enkele dagen voor het vertrek van verzoeker uit Afghanistan in 2020 plaatsvond, vlak erna de taliban het huis van zijn familie bombardeerde waardoor zij naar Zakhel zijn verhuisd en de taliban dan niets ondernam tot juli 2022, twintig dagen na de dood van de neef van de buur, dat zij dan pas wraak zouden genomen hebben voor feiten die meer dan twee jaar voordien begonnen waren en dat terwijl de rol van de familie van verzoeker in de dood van de neef geenszins duidelijk was. Door te wijzen op een moeilijke communicatie omwille van een slechte verbinding en de angst van zijn familie om vrijuit te spreken – waarbij hij overigens geenszins concreet toelicht waarom de familie verhinderd zou zijn om ten aanzien van hem vrijuit te spreken – weerlegt hij voormelde vaststellingen geenszins, daar aldus geen gebrekkige kennis doch wel het onwaarschijnlijk karakter van het voorval wordt geduid.

4.5.1.8. Aangaande de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de door hem bij zijn verzoek om internationale bescherming voorgelegde stavingstukken en documenten, betoogt verzoeker dat, bij de beoordeling van de geloofwaardigheid rekening moet gehouden worden met alle beschikbare bewijzen, dat dit betekent dat ook met het schriftelijke bewijsstuk rekening moet worden gehouden voordat een beslissing over de geloofwaardigheid wordt genomen, aangezien dit bewijs een positief effect kan hebben op de beoordeling van de geloofwaardigheid, dat dit leidt tot de conclusie dat de rechtbanken het schriftelijke bewijsstuk niet kunnen negeren vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid, dat zij het schriftelijke bewijsstuk moeten opnemen in hun beoordeling van de geloofwaardigheid zodat het schriftelijke bewijsstuk invloed kan hebben op die beoordeling. Verzoeker verwijst hierbij naar en citeert uit de zaak M.A. t. Zwitserland van 18 november 2014 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM).

Met zijn betoog gaat verzoeker er aan voorbij dat betreffende het incidentenrapport en de twee forensische rapporten gemotiveerd wordt dat hierin te lezen valt dat er inderdaad een schietpartij heeft plaatsgevonden waarbij de moeder van verzoeker overleed en zijn tante met verwondingen naar het ziekenhuis werd gebracht, echter met onbekende dader, dat zijn familie een vermoeden heeft dat het de familie van de twee overleden talibs zou kunnen geweest zijn, maar dat hij er niet in slaagt om aannemelijk te maken dat eerdere bezoeken en bedreigingen van de taliban hebben plaatsgevonden.

Hieruit blijkt dat het CGVS op zich noch het incident, noch het overlijden van de moeder van verzoeker en de verwondingen van de tante van verzoeker naar aanleiding van een schietincident betwist, doch wel

wijst op het feit dat er geen bekende dader is en betreffende het loutere vermoeden dat het de familie van de twee overleden talibs zou kunnen zijn (meer bepaald de talib-buurman die stief bij de droneaanval en diens neef die in 2022 stierf), dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat eerdere bezoeken en bedreigingen hebben plaatsgevonden. Betreffende de voorgelegde ziekenhuisrapporten en het doorlatingsbewijs van de Pakistaanse autoriteiten kan hetzelfde gesteld worden. De Raad wijst er hierbij op dat de bewijzen enkel betrekking hebben op een schietincident – waarvan niet betwist wordt dat het op zich heeft plaatsgevonden – en de niet-betwiste gevolgen, en hieruit op geen enkele wijze een indicatie kan blijken van de redenen, de omstandigheden of de daders van het incident, zodat ze niet vermogen de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de bezoeken en de bedreigingen door de taliban op zijn persoon en zijn vermoedens betreffende de taliban-betrokkenheid bij de aanval op zijn moeder en zijn tante te ondersteunen of aan te tonen.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat uiterste omzichtigheid geboden is bij het toekennen van bewijswaarde aan Afghaanse documenten. Dit vindt steun in objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten – zowel deze die van de overheid uitgaan als deze die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat – kunnen en worden nagemaakt (Landeninformatie: CEDOCA, *COI Focus, AFGHANISTAN. Corruptie en documentenfraude*, 14 januari 2021 (update)).

Voorts stelt de Raad, samen met het CGVS, vast dat de bewijzen, namelijk het paspoort en de kopieën van de vrouw, moeder, vader, neef en tante van verzoeker, geen afbreuk doen aan de bovenstaande vaststellingen daar de identiteit van de betrokkenen niet ter discussie staat. Deze bewijsstukken worden dus niet genegeerd door een gebrek aan geloofwaardigheid, doch wordt hieromtrent net gesteld dat de elementen die ze aantonen niet betwist worden. Ze kunnen echter niet dienen ter staving van de feiten en vrees die verzoeker aanvoert daar ze geen betrekking hebben op de kern van de door verzoeker aangevoerde vervolgsfeiten en vrees.

Betreffende de foto's van zijn jongere broer en zijn twee zonen, wordt er terecht op gewezen dat deze foto's noch de identiteit van betrokkenen noch de banden van verzoeker met hen aantoonen. Met zijn betoog dat het schriftelijke bewijs niet kan genegeerd worden vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid en het schriftelijke bewijs moet opgenomen worden in de beoordeling van de geloofwaardigheid, weerlegt verzoeker deze vaststellingen niet. Deze foto's hebben overigens geen betrekking op de problemen die verzoeker verklaart te hebben gekend met de taliban, minstens blijkt dit niet uit het gehoor bij het CGVS en verduidelijkt hij dit evenmin in zijn verzoekschrift. Aldus kunnen deze foto's de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben gebracht Afghanistan te verlaten niet bewijzen.

Betreffende de foto's van de winkel in Marko, wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat niet betwist wordt dat verzoeker een shop voor auto herstellingen heeft gehad. De Raad wijst erop dat het louter aangetoond zijn van het hebben van een shop voor auto herstellingen, de problemen die verzoeker heeft gehad naar aanleiding van zijn beroep niet kunnen bewijzen. Met zijn betoog dat het schriftelijke bewijs niet kan genegeerd worden vanwege een gebrek aan geloofwaardigheid en het schriftelijke bewijs moet opgenomen worden in de beoordeling van de geloofwaardigheid, weerlegt verzoeker deze vaststellingen niet. Immers wordt het bewijs opgenomen in de beoordeling van de geloofwaardigheid en wordt er niet betwist wat de foto mogelijks en hoogstens kan aantonen, namelijk dat verzoeker een shop voor autoherstellingen had. Ook deze foto's kunnen aldus de problemen die verzoeker ertoe zouden hebben gebracht Afghanistan te verlaten niet bewijzen.

Met betrekking tot de foto's van zijn overleden moeder, overleden buur en diens neef, kan het CGVS gevolgd worden in zijn oordeel dat foto's geen sluitend bewijs leveren van de identiteit van de overledene, noch van de beweerde context waarin deze persoon om het leven zou zijn gekomen. De foto's worden dus niet opzij geschoven omdat de informatie die eruit blijkt niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen, doch wel omdat er geen (sluitende) informatie uit blijkt met betrekking tot de identiteit van de afgebeelde personen en tot de context van het overlijden van deze personen. De Raad wijst er in dit verband ook op dat de bewijswaarde van dergelijke privéfoto's hoe dan ook beperkt is, daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. Hetzelfde kan gesteld worden over de foto's van de beschoten deur en het gebombardeerde huis. Het CGVS merkt immers terecht op dat de foto onmogelijk oorzaak, reden en actor van de vernieling kan aantonen.

De documenten die verzoeker neerlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen aldus de gemaakte appreciatie omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker niet ombuigen.

4.5.1.9. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.5.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.5.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.5.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies,

die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een 'mahram'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode

oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot stening en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici,

militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.5.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

4.5.2.3. Verzoeker laat voormelde motieven van de bestreden beslissing aangaande een vermeende verwestering ongemoeid zodat de Raad die integraal kan bijtreden.

Uit het verzoekschrift en verzoekers verklaringen kan niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 25 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij tot de zesde graad naar school ging en als automechanicien werkte (Verklaring DVZ, nrs. 11 en 12; persoonlijk onderhoud, p. 8), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België november 2021, *in casu* iets meer dan twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn vader, de broer van zijn vader, zijn jongste broer, zijn kinderen, zijn neef en zijn tante nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Daarenboven verklaarde verzoeker zijn neef elke week te horen (persoonlijk onderhoud, p. 7). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, nr. 9).

4.5.2.3. In zoverre verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

4.5.2.4. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering.

4.5.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.5.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precare socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.5.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.5.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn vader, de broer van zijn vader, zijn jongste broer, zijn kinderen, zijn neef en zijn tante nog in Afghanistan verblijven. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nog contact heeft met zijn familie (persoonlijk onderhoud, p.6-7).

4.5.3.4. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.5.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.6.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de 'National Resistance Front' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt

van 'Improvised Explosive Devices' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige 'Afghan National Defense and Security Forces' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLEED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabil, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLEED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij

een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

4.6.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie. Verzoeker betoogt dat, gezien de fragiele en onvoorspelbare situatie in Afghanistan het gebruik van actuele informatie belangrijk is. Gelet op het feit dat voormelde analyse gebaseerd is op onder meer de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023, blijkt dat actuele informatie wordt gebruikt.

De Raad merkt voorts nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.6.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER